

Burcu Topuz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.05.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Burcu Topuz

Eserleri:

Acıtmıyor

Son ışıkları parlıyorken mehtabın
hiç istemiyorsam bitmesini karanlığın
güneşi göremiyor, hissedemiyorsam
duyamıyorsam saadet rüzgarlarını
dokunamıyorsam, yeşile, maviye
ateşler kül olmuşsa yüreğimde
ağır darbeler bile acıtmıyorsa ruhumu,
ifadesizse yüzüm, donuk, sahte gülüyorsa
hiç akmiyorsa artık yaşlar gözlerimden
ya yaşayan bir ölüyüm
ya da
kaybetmiş bir kadın

Burcu Topuz

Aralanan pencere

Bir su birikintisine takıldı gözlerim
seçememecesine
görmek değil hayalini
sadece dalmak öylesine...

Burcu Topuz

Asitane Sevdalarından (1)

Atlantis in soğuk griliği yine vurdu sarayın duvarlarına
Erguvani ışık süzmesi boyadığında sessizce balkonları
Raks eden bir kadın göründü silueti prenses edası
Kefen miydi yoksa ince dantelden sarılı solgun bedene

Boğazın buz gibi çağlarına aksetti yakamozlar arası
Mehtap dahi çalmıştı üç beş buluttan iki damla gözyaşı
Bir Venedik maskesinin ardına gizlense de gülümseyen siması
Asitane uykuda iken ağlardı özgürce yüreğinde sevdası

Uçuşurken etekleri yel yönünün aksine mor mavi beyaz
Bir tını yayılırdı kanunlardan derken udilerin ayak sesleri
Ne garip sessizlik içinde birçok kelime duymak daha da acısı
Duyamamak bir daha hiç dönmeyecek sevdanın ölgün sedasını

Bilmem kaç yol izledim göğsümde kelebekler aynalardan aksini
Ben gülümsemsem sızı o hep ıslak kora bulanmış alazlı yeşilleri
Söküp atsam hunharca katletsem yüreğini onlarca parça
Ve vurgunları ayıklayıp başa sarsam silebilsem dimağını

Şeffaf kusursuzluğuna dokunan kirli ellerin sayısız izleri
Doyumsuz iştahların lekelerinde asil tek bir erin dingin sükuneti
Ve gün kaçınıcı ayazını örterken üstüne usulca şehir-i iremin
Perdeleri kapanırdı sarayın açılırken sabaha henüz mahmur gözlerin

Burcu Topuz

Asitane Sevdalarından (2)

önce arnavuttu kaldırımları yosmaların uğrak evlerine
iki adım ileri bir adım geri ayak oyunları akşam üstleri
ucuz pembe ruj izleri ve rastık karaları göz bebeklerinde
kaçıncı yalanın ilk dizelerinde saklı sevda türküleri dilinde

böylesi bir vakit, yoksun kimliklerden suskun bir hıçkırık
ölümün şart ko(r) kusu ve henüz doğmamışlığın saflığı
ne menem bir ikilem aşk-ı nihayetlerde ürkek olmak
ve kendinden kaçamamak alem içinde sessiz bir kadın dönence

kim yazdı kaderini hoyratça haksız gri sabit bulutlara
yüzleşmemek sima aksinin vurduğu sırrı dökülmüş aynalarda
ak bir lahit özleminde yanıp tutuşan günahkar bedeni
ve abide-i şahane de ölümsüzleştirebilmek duru güzelliğini

katranlar döktüler yollara zaman içinde zamanı kapatmaya/güldüm/
/sonra gördüm/ boyadılar allara muradlara yaşarken ki sinlerini
nasıl bir gerçek bu sevdaya aç boş yüreklere kazımak yitik ömürleri
uzaklardan bir çift elanın buğulu bakan Asitane yorgunu gözlerini

Burcu Topuz

Ata'ma

Sonsuzlukta boyanmış
Adeta kapkaraydı kar
Kırmızıydı engin mavilik
Damarlarımdaki kadar
Boğulmuştu tutsak nefesim
Soluk alamıyor gibi

Yatıyordum kumsalda
Buzdan dolunay gibi

Damlıyordu parmaklarımdan
Yoğun ıssız karanlıklar
Haykırdım sessizdi ancak
Boğulmuştu çığlıklar

Doğrulurken bedenim
Ürperir gibi silkelendim
Bulutlar arasında semada
Tam o an göründü bana
Denizin en mavisiydi
Ah ne kadar da derindi

Hiç korkma dedi iç sesim
Evren yok olsa da boşlukta
Bir sarı saçlı kalır yanında
İlah bilir sarmalar değeri
Çocukların nefes aldıkça
Yaşatacak
O asil müstesna kimliğini...

Burcu Topuz

Basit

Ben o gün sevdim seni
O gün
Tam 3 e çeyrek kala

Koşuyordum
Beynimde kafiyeler

Sen ise
Bir bankta

Elinde
Ümit Yaşar

Okuyordun

Burcu Topuz

Basit Olmalı Ömrüm

Balkonda önümde tuval
Sehpada bir kadeh şarap
Biraz peynir, birkaç üzüm tanesi
Günün son rengi kırmızıyı tuvale vurmali
Eteklerim uçuşurken rüzgarla
Ben hep özgür kalmalıyım

Gidip gelmeli aşklar
Uzun uzadıya uğraşmadan
Acısız, komik anılar kalmalı ben de
Dayanılmazlığa alışmamalı hiç yüreğim
Hep mağrur, hep başım dimdik
Ben hep özgür kalmalıyım

Canım sıkınsa gidin demeliyim kolaylıkla
Çekiyorsa gelin felekten bir geceye
Bir anda değişirsem eğer
Ya siz yok olun, ya ben görünmez
Dingin bir melodi kulağımda
Hep böyle özgür kalmalıyım

Sevemediysem eğer
Birden
Bir fırça darbesi
Bu kadar basit olmalı ömrüm
İşte
Yine yokum ben

Burcu Topuz

Beni Al / Sana

Avucumda antika hayatların çoğalttığı tek bir parça kehribar var

işlenmiş bir sahra kadar büyülü idi damarların
kan vardı serpilmiş ara ara kurumuşluğunda
kaç yol izledim senden ayrı vakitsiz ayrılıklar
bilmem belki Katerina kadar kıvraktı belin bir ak boyunda

karanlık dehlizlerde koşulan ızdırapların şahidi kartal bakışlı hazan
ne suç ne ceza yok edememiş avucumdasın ağlayan
kaybolmuşluğunla
şimdi usulca geçirsem seni yorgun lekeli layıksız bir boyuna
fısıldar mısın bana gizem dolu anlarını yitik sandığın yaşamlarda

Kömür saçlarından aksini görüyorum şilik güzelliğinin
yoksa ürkünç bir ip mi asılı o güzel boğazında
baksana bir şiir hala takılı eski zaman sevdalarının
/durma kulağıma yasla/ah kırık bir Tchaikovsky hüznü ne güzel acıtmakta

Burcu Topuz

Bir Anlık

bir anlık olacak
aşklar bir anlık

sabahlar olacak
gün bir anlık

kahkaha olacak
gözyaşı bir anlık

fırtınalar olacak
ebemkuşağı bir anlık

sen bir anlık olacaksın

ben bir anlık

Burcu Topuz

Bir çocuğun gözlerinde doğdum (Günce)

Hayat ne güzelsin derken...

Bir gün, bir an ayağınız takılır birden, ya da en beklemediğiniz anda ve görmek istemediğiniz belki de, gerçekler yüzünüze acımasızca vurur, izi kalır yanaklarınızda, yakar izleri süzülürken dudaklarınıza doğru, canınız acır, yüreğiniz kanar. Lanet edersiniz yaşama, dengeleri çözemez, Tanrı'nın varlığında ürkekçe ikileme düşersiniz. Ve büyük yanlış yaparsınız.

Harbiye meydanında, askeriye'nin önündeki kaldırımdaki ışıklarda, o gün halledemediğim işlerin sıkıntısı ile hafif asabi, kırmızının yanmasını bekliyordum. Soğuk sonbahar akşamı, ağır ağır inmekteydi İstanbul'a. Niyetim bir an önce eve dönmek, iş stresini ılık bir duş ile bedenimden ve yapabildiğimce ruhumdan silebilmektir. Sonrasında ise, sevdiğim arkadaşlarımla telefonlaşıp, bir yerlerde, defalarca yaptığımız nafile beyin boşalmalarını, oradan buradan ve biraz da abuk sabuk ama çoğu kez gerekliliğine inandığım boş kelimeleri kadehlere doldurmaktır.

Kırmızı yandı. Karşıya geçtim.

Karşı kaldırıma mı geçtim yoksa başka bir yere mi sürüklendim?

"Abla,alsana bir tane,gevrek akşam simidi bunlar? "

Genelde, yürürken yollarda,hiçbir satıcının yüzüne bakmayan,aslında galiba bakmaktan korkan ben,o muhteşem iki yosun yeşili parıltıya takılı kaldım. Ne karnım açtı, ne durmaya niyetim vardı.

Kim bilir, kaç kez, açıkta satılan gıdaların pisliğinden, temizliğinden daima şüphe duyduğum ellerden, vatandaşın lakayitliğinden ve eğitim eksikliğinden yakınlıkla,çevreme bilgiç bir eda ile konferanslar vermişim. Vermişim de düzelmesi adına ne yapmışım?

Durdum. Daha doğrusu durduruldu.

"Ver bakalım bir tane" dedikten hemen sonra nedendir hiç bilemedim, adını sordum. "Ahmet" dedi. "Aslında Cem, Can, Emir isterdim ama "diyerek gülümsedi.

Ne bende bozuk para vardı, ne onda bozacak iki kuruş. "Kalsın" dedi yüreği kocaman çocuk. "Başka sefer verirsin."

Simidini mi geri koysam yoksa teşekkür edip gitsem mi bilemedim.

Birden...

"Çok soğuyor hava, uzak mı evin? " demişim. Dedim galiba, beynimin süzgecinden geçirmek üzere iken sorumu, cevapladı beni.

"Yok hemen Şişli de ev" ve "Sen soğuk görmemişsin abla" dedi.

Haklıydı, görmedim. Hissetmedim.

Üstünde sadece rengi kaybolmuş ince bir kazak, eski bir kot; ayaklarında, yazlık bez, bağcıklı lastikler vardı.

"Kurcalama artık, devam et yoluna" dedi içimdeki ben.

Kaç kişilik sığmış meğer ruhuma, o kadar hızla çatışıyorlardı ki, yoruldum.

Garaja gittiğini, arzu ederse, yolunun üstü olduğunu ve onu evine bırakabileceğini söyleyen hangi benimdi?

Neden korkmuyordum? İnsanlara güvenilmeyeceğini, yüzüne gülenin kallesçe arkadan vurduğu, sebepsiz boş yere insanlığın harcandığı bu dünyada sadece günü yakalamanın asıldığını tartışmasızca kabulleniyor, lakin umut denen olguyu hep bir yerlerde barındırıyordum.

O kadar minnetle baktı ki yüzüme, teşekkür ederek arkamdan beni takip etti. Daha küçücük bir yavrucaktı o. Fakat müthiş bir yüreği vardı. "Hadi yürü Ahmet, ülkeyi kast ediyorlar, savun vatanı "desem, ilk safta kendini atacak kadar aslan bir erkekti.

Simit tezgahını bagaja yerleştirip arabanın yanında durdu. Yanımdaki kapıyı işaret ettim, oturmasını istedim, ancak mih gibi çivilenmişti olduğu yerde, kim bilir kafasında kaç tilkinin savaşını veriyordu güzel Ahmet. Anladım; yanımda oturmayı kendine eş görmüyor, arkada otursa saygısızlık addediyor, iki arada bir derede sıkıntı içinde bocalıyordu.

İş hayatının verdiği ciddiyet ve otoriteyle ki sonradan hep pişmanlık duydum, yanıma oturmasını kaşımla sert bir ifade ile belirttim. Çaresiz oturdu. Ve o an anladım ki geldiğine bin pişman oldu. O kadar saygılıydı ki tek kelime etmedi yol boyu. Şişli ye vardığımızda evi tarif etti ve hep anayollara alışık arabam köhne bir mahallenin çatısı naylon ve tahtalarla örülü hep renginden nefret ettiğim çivit mavisi bir gecekondunun önünde durdu

/Öyle ya, her şey düzgün, dış görünüşler tek tip olmalıydı. Binalar bembeyaza boyanmalı, yaşanan hayatları, içlerinde geçen bir yığın acı hikayeleri farklılıklarla açığa vurmamalı, bir trajedi sahnesinde riya içinde yaşamalıydı insanoğlu. Ayrıcalıkları daima görmezden gelip, kabullenemedim yazık ki./

Eğildi usul ve çekingence Ahmet, elimi öpmek istedi. Elini kendime çekerek yanağımı uzattım, biliyordum beceremeyecekti öpmeyi, ben öptüm.

Annesinin işte olduğunu eğer layık görürsem bir çay içimi içeri gelmemi, içerde kendinden küçük iki kardeşinin daha olduğunu o kadar hızla peşi sıra sıraladı ki, aslında söylemesini nasıl da bekliyordum; içimdeki beni minnetle selamladım.

Ne ılık duş, ne arkadaş sohbeti, ne başka bir sahte güzellik yaşadığımı hissettirmiş bana meğer o güne kadar.

Arabanın sıcaklığından içeri girdiğimizde yüzüme çarpan o kuru ayazı, ben ne gezilerimde ne başka bir yerde ne de başka bir anımda hissetmedim. Yüreğimdeki buzların yavaş yavaş kırıldığını, kırılırken çıkardıkları feryatları, yıllar önce kökünü kuruttuğum yaşların yeniden canlanışını, anlayamadığım daha bir yığın tabiat üstü olayın bedenimdeki sızılarına daha fazla direnemeyerek, boğazımda kim bilir ne zamandır düğüm olmuş anlamsız bir ses ile noktalararak, içimdeki ben e izin verdim. Kaç dakika öylece inleme ile karışık bir ağlayış içinde kaldım ki, elime tutuşturduğu plastik bardağın yakıcı sıcaklığı ile kendime geliverdim.

Saatlerce konuştuk. Daha konuşmayı tam sökmemiş 3 yaşlarındaki erkek kardeşi ve 9 civarlarındaki hayatımın anlamını değiştiren o yeşil gözlerin tıpa tıp aynısına sahip

güzeller güzeli Ayşem ile birlikte.

Anneleri evlere gündeliğe gidiyordu Ahmet in. Babası ise 6 ay öncesi terk etmişti ailesini bir başka kadın uğruna. Ahmet, başka kadının annesinin sabit fikri olduğunu, aslında parasızlık ve çaresizliğin babasını bunalıma sürüklediğini savunuyordu. 14 ünde hayatla tanışmıştı Ahmet. Bundan 6 ay önce, bir simit tezgahında, zaman içinde mücadeleye başladığında.

Ne kadar çok duyduğumuz ve gördüğümüz bir dram dı Ahmet in şu kısacık yaşamı. 14 ünde aile reisliğine soyunuşu, okuldan uzaklaşış, yaşlıları bilgisayar içlerinde refahla yolculukta iken onun mevsimlere karşı koyuşu, başkaldırışı, adam gibi adam oluşu ve hepsi bir yana mutlu bir çocuk olup her an gözlerinin içinin gülüşü. Hiç yakından gördünüz mü, tanıdınız mı siz Ahmet leri?

/Diyarbakırlıydılar. /Ne garip tesadüfdür ki babam da Diyar-ı Bekir dendi./
"Kan çekti seni bize abla, beni de sana" diyerek gülümsedi Ahmet.

Küçük oğlan cep telefonumla oynuyor ve çok mutlu gözüküyordu. Ayşem köhne sobaya iki üç parça çalı çırpı daha attı. Elindeki masayla ateşi her canlandırmaya çalıştığında, midemde korkunç yanmalar, oradan oraya savrulan bir yığın ne idüğü belirsiz canlılarının acımasızca saldırılarını hissediyordum.

Yaşamımın, yaşadıklarımın, bana sunulan her şeyin bir anlamı olmalı idi. Manasız ve hızla geçen ömrüm, tüm zamanlarım, nasıl boş,nasıl faydasız, nasıl da zamanı sadece öldürmek,öylesine yaşamak adına, tatsız tuzsuz bir yemeğin bıraktığı lezzetten yoksun anlar ile geçmişti.

Görmeden sadece diğer mekanda, belki de düzenbazca bir yer sahibi olmak adına,yardımlar yaptım adını duymadığım kurumlara, kişilere. Maddi yardım mıdır tek destek insanoğlunu hayata bağlayan?

Bir misyonum olmalı idi Tanrı nın bende aklım ve yüreğimle açığa çıkarmam için sakladığı...

İnsan olmak, olabilmek.

Dünya üstünde nefes alan milyonlarca varlıktan kaç tanesi insandır?

İnsan olmak... Her nefesinde insan olduğunu hissedebilmek.

Durdum,..... durduruldum.

Ahmet in gözlerinde fazileti gördüm.

Ve Tanrı o gün bir 'insan' daha yarattı.

Bir sonbahar akşamı, sıcacık çivit mavisi bir evde doğdum.

Burcu Topuz

Bir sandık

Bir sandıktı açılan, alelade gösterişsiz...

Zaman mefhumu yokken ilk 'Ben'imde
'Ömrünü sığdır' dediler, düşüncesizce.
Her bir günü ihtiyatla derdim, yerleştirdim.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ve nihayetinde

Bir sandıktı açılan,alelade gösterişsiz....

Burcu Topuz

Bir Tabloda Saklı Geçmişim

Bir tabloda saklı geçmişim
Çıplak ayaklarıma serin çalkantısı ile can veren deniz
Kemikler mi vazgeçtiler benden, yoksa ben mi üşüyorum
Mavi yeşil kıpırtılar arasında belli belirsiz görülen köpükler gibiyim...

Yosun tutmuş sarp kayalıklardaki o ev benim...
Benli bir koyda yaşarım, benli alabildiğine
Ağaçlarım ihtiyar boynu bükükler,
Yansıtmayın beni, maskeliyim, görünmemeliyim...

Silme deniz, kumsalındaki izlerimi
Ağır, diyorsun biliyorum dengeler altüst olacak

Sandalımı çektim sahilde dinlenmede
Zamanı geldiğinde ölgün fenerim sessiziz maviliğinde
Gecedan başlasam da ömrümde seyir-ü sefere
Eve
Tan vaktinde dönmeliyim...

Ayaz vurur tenimi yakar hilalli akşamlarda
Yalnızlık çığlıkları yükselir irak yıldızlarda
Bir kadın eli uzanır tut dercesine
Yukardan aşağıya süzülür yardım dilercesine...

Yetişemem...

Bir tabloda saklı geçmişim
Zaman o zaman
Eve
Tam vaktinde dönmeliyim...
Bilirim...

Burcu Topuz

Bir Yonca Kopar Siyah Olsun

yüksek sesle düşeceğim isli bir tepeden
ağaçlara vura vura
çalı çırpı kan revan

kesik bir çığlık kanayacak
vuracak taş a kis kis
her yer toz duman

yerçekimine yenik beden
duruşum bu yüzden
aksi işe hilale varamamak

venüs battı şimdi kimin zamanı
savur ebedi boşluğa
dalgalansın cam kırığı yürek

bir yonca kopar siyah olsun

Burcu Topuz

Bunaltı (Günce)

Nasıl da sıkıldım!

Bir şeyleri değiştirmek gerek.

Derler ya, "her gün, yeni bir gün"; "umutla bakmalı hep yeni güne". Ne palavra bir aldatmacadır bu. Pazartesi, Cuma; yıllar yılı değişmedi ne adları ne hayal kırıklıkları...

Aynada gördüğüm aksim hep aynı. Çizgiler katılıyor günbegün, olan biten değişim ise, bana olan sadece bu...

Bir zaman sarı, bir zaman kızıl oldu saçlarım. Aksim değişti aynada ama değişimden yana ben, gene biçare zavallı...

Kahvaltım aynı, yemeklerim aynı. Bir gün dolma ise aşım olan, diğer gün fasulye, pilav. Yani midemde bile yazık ki hep nafile bayram...

Odam aynı, değişim renklerden yana. Gül kurusu için birkaç gün heyecan, diğer renklerle içimde gene nafile imiş helecan...

Yürüdüğüm yollarda, hep aynı yüzler. Boylar farklı ise ve saçlardaki renkler, insan ırkı sonuçta, yürüyen bir sürü garipsemediğim benden bir şeyler...

Oysa şöyle olmalı değişimler...

Markette elinizi uzatıp raftan bir deterjan çekerken, yanınızdan değişik bir el uzanmalı birden. Upuzun bir kol olmalı üç parmaklı gibi. Dönüp baktığınızda korku ile karışık bir heyecana bürünmeli, ya da hafta sonu seyahati için Mars a falan gitmeli...

Göremediğime, bilmediğime, emin olmadığımı meraklayım ben...

Ancak bir tesellim var.

Rüyalarımda ben; yaşayamadıklarımı yaşıyor, yapamadıklarımı yapıyorum. Çılgın bir kadın olup daldan dala konarken bir de bakarım erkek olmuşum. Bir gün kuş olup uçarım özgürce; bir gün bir küçük kertenkele toprağın üstünde...

Vaktim geldiğinde ise, bedenim nihayetle olacak ya toprağın derinliklerinde; işte hiç bilmediğim bir gerçek değişimle sonunda herkes gibi ben de yüz yüze...

Ölüm değişim ise benim felsefemde, yeniden doğuş olmalı bu bir başka bedende. Asla ürkütücü değil, bilhassa heyecanlı bir start olmalı bütün yok oluşlar...

Şimdi şöyle demeliyim... Değişim eşittir ölüm...

İnceltelim anlamını, ürkmeyin. Aşk yeni bir heyecan ise anlamda güzel olan, ölüm ise fevkalade muhteşem bir aşktır belki de hiçbir zaman giden tarafından anlatılamayan...

Burcu Topuz

Çağıl Sesleri (Günce)

Kasırgalarla yüklü o dipsiz ormanın, yakınlarında bir yerden geliyordu büyük suların çağıl sesleri. Bir yarı ömrü çoktan tüketmişken, yeni bir tana belki de açamayacakken mahmurluğunu, hala kararsız ve hala korkaktı.

Yemyeşil, huzur dolu olmasa bile idi bu suskun orman, yaşadığı zamanın yegane şahidi, anılarının vazgeçilmez gerçeği, son zamanlarının ise en acı kanayan gözyaşıydı. Şimdiye kadar dümdüz giden ve asla sorgulanmayan ömrü, neden bunca zaman sonra karşısına bu kadar yüksek, bu kadar sarp bir engel çıkartmıştı? Kader denen soyut kavram, aslında bir insanın somut kabul etmesi gereken, tek şartsız boyun eğeceği gerçeğin ta kendisi değil miydi? Kafalarımızı karıştıran, insanı içinden çıkması çok güç bir kaosa sokan, aşılması imkansız mor labirent çalılara sürükleyen kaderin, yön değiştirmesi için, bir yandan Tanrı ya kendisinin bile şaşırdığı duaları sarf ediyor, diğer yandan o her anını süsleyen, adını yüreğinden geçirdikçe derin bir haz ve sonsuz bir saadette ürperen bedeninin sesine kulak vererek, duaları belki bilerek, belki bilinçsizce yanlış söylüyordu. Yanlış okunan dualar kabul olmaz demiydi bir bilir kişi. Önceleri dalga geçtiği kavramların şimdi ihtiyaç duyduğunda nasıl kendi lehine çevrildiğini görüyor, insanoğlunun her engelde nasıl da çoğu kez kabullenemediği, kimi zaman inkar dahi ettiği Tanrı kavramına dört elle sarıldığına, yakarışlardan medet ummasına şaşıırıyordu.

“Sil hafızamdan onu yalvarırım” diyerek ne kadar dua varsa peşi sıra okuyor, içindeki onu cesaretlendiren diğer kimliğin, bilhassa sarf ettiği anlamsız, başı sonu olmayan kelimelerini beyninde dinliyor, çocukça bir mutluluk ve rahatlıkla dilinden dökülenlerin yanlışlığına seviniyordu.

Ne garipti insanoğlu. Ne garipti kader. Ve nasıl hızla.... Zamansız gelmişti aşk.

Üstelik o bunu bilmiyordu bile. Varlığından haberdardı elbette ancak sıradan, hayat yolunda her zaman karşılaşabileceği, herhangi birisiydi onun için. Hani suretler vardır, bazen yolda karşılaşsınız ve mutlaka bir yerlerde teşvik-i mesainiz vardır, anımsamaya çalışırsınızda, geçip gittikten bir müddet sonra, “hah, bu o şu falancaydı, mahallenin manavının çırağı ya da karşıdaki kuruyemişçinin oğlu ya da ne bileyim vergi dairesindeki memurdu” dersiniz. Yazık ki o da öyle biriydi Alkız için.

Alkız, işte adı buydu. Tanrım ne muhteşem bir isimdi. Adını mümkün oldukça yüreğinden geçirmemeye çalışıyordu. Dudaklarının kıpırtısından, yüzündeki bir alevden, bir taşıkardı hastasının durmak bilmeyen yorucu vuruşları kadar hızla çarpan kalbinin sesinden anlaşılacak korkusu ile aklını başka yönlere kaydırmayı deniyor, işine kesinlikle konsantre olamıyor, etrafta dönen onlarca kayıp ruh gibi dolaşıyor, çaresiz, bedbaht, bir günü, bir günü daha eskitiyordu.

Ve bir akşamüstü, uzun zamandır anlam veremediğim ondaki bu değişikliklerin sebebini içim acıyarak fark ettim.

Mesai arkadaşaydık biz. Dosttuk ya da ben öyle sanıyordum. Gerçekten dostluğuma inansa paylaşırdı diye düşünmüştüm ilk önceleri. Ama o paylaşmamış, aslında paylaşmamıştı. Zira ben eşinin de yakın arkadaşaydım.

Tarifsiz ızdıraplar içindeydi. Korkunç bir vicdan azabı duyuyordu.

Önceleri, konuşarak, dertleşerek, bu beynini kemiren, yüreğini kor alevlerle yakan platonik aşkın manasızlığını, gelip geçiciliğini anlatmaya çalışmışım. Fakat aradan geçen zaman zarfında tüm söylediklerimin onun için sadece mecburi bir dinleme, kafa sallama olduğunun bilincine varmışım.

Eritiyordu dostumu bu keder. Ve ben artık, karşımda günden güne eriyen, tıpkı amansız hastalığa yakalanmış gibi zayıflayan bedeninin gittikçe küçülmesinden, sanki yere daha

yakın, kambur, yüklerle dolu omuzlarını seyretmekten bitap düşmüştüm. Onun içini her geçen gün bir ağ gibi saran bu amansız hastalık, yavaş yavaş bana da nüksediyordu. Onun çektiği vicdan azabının bir o kadarını da ben çekmeye başlamıştım. Elbette eşi de fark etmiş, onu sorgulamaktan bıkmış, mesaimizden dolayı devamlı beni arar, dertleşir olmuştu. Çok sık görüştüğüm bu can arkadaşımından kaçır olmuştum ve bundan büyük bir utanç ve suçluluk duyuyordum. Bir sır vardı dostumla aramda, dünya ahiret bir araya gelse asla kimseyle paylaşmayacak, bu kaosta ben de gereken yeri bu surette alacaktım.

Her defasında” yok bir şey, sana öyle geliyor, gayet normal burada” diyerek, tonlarca yalan söylüyor ve aslında arkadaşımın da inanmadığını hissediyordum. Ya beni tam bir budala zannediyor ya da gerçekten bildiğimi ancak söylemediğimi düşünüyordu. Ve umarım beni budala buluyordu.

Alkız, gerçekten çok güzel, alımlı, neşeli, hayat dolu bir genç kızdı. Ve bizimle aynı iş yerinde çalışmaya başlamıştı.

Gerçekten de habersizdi sevgili dostumdan. Hal hatır soruyor, gereken dosyaları masamıza koyuyor, yüzümüze bile bakmadan, sadece görevini yapıyordu. Dostumu birkaç kez izlemiştim Alkız masasına yaklaşırken. Nasıl üzölmüş, nasıl acımıştım. İçimden kalkıp omuzlarından sarsmak, iki tokat atıp gerçek dünyaya döndürmek gelmişti.

Her zaman beraber yediğimiz öğle yemeklerine artık inmez olmuştu dostum. Hiçbir şey yemiyor, belki akşamüstü bir simitten bir parça koparıyor ve 1 bardak çay ile yaşıyordu. Aşk insanı iğne ipliğe döndürür, öldürür bazısı dediklerinde, ya da efsaneleri okuduğumda abartının son haddi diye düşünür, insanın böyle bir duygudan eriyeceğini tahayyöl bile edemezdim. Doğruymuş maalesef. “Yaşadıklarımından öğrendiğim bir şey var diyor” ya şair. Ne kadar net ve içi acılarla dolu bir cümledir bu.

Hiçbir şey yapamadım. Ne Alkız a açılacak cesareti buldu kendisinde, ne eşine söyleyebildi hayatının yavaş yavaş bittiğini. Gözüm dönmüştü artık. Birkaç kez istemeyerek, eşine söyleyip boşanması için teşvik bile ettim. Ancak dediğim gibi Alkız hiç orali değildi. Yavrucak bilmiyordu bile. Hem bilse ne değişecekti. Arada en az 30 yaş vardı ve Alkız hayatının baharındaydı. O sadece dostumun yaşamını farkında olmadan bir anda değiştiren kaderin seçtiği bir suretti.

Kader! Ey kader!

Çabaladım; nasıl kendimi unutarak, yalan dolan içinde birkaç ay geçirdiğimi, bir ben, bir o, bir Tanrı bildi.

Bir gün, gizlice resmen hile ile, onu alıp bir psikiyatriste götürdüm. Bir müddet sanki iyi gelir gibi oldu. Telkinler, seanslar, ilaçlar...

Nafile imiş meğer.

Bir sabah, iş yerinde onun gelmesini beklerken, cep telefonuma gelen mesajla, hayata mı, kadere mi, Tanrı ya mı artık neye olduğunu ben de bilemiyorum ama sanırım var olan bir çok şeye lanet ettim.

“Anlamsız her şey. Hakkını helal et Can Dostum” yazıyordu.

O şimdi yok.

Alkız sadece bir baş sağlığı diledi.

Arkadaşımın mesajdan hiç haberi olmadı.

Telefonu bulduğunda, canım benim, başıma bir şey gelmemesi için mesajı silmiş, kendisi ile birlikte anıları da beraberinde götürmüştü.

Polisi bekledim, kayıtlardan bulursa diye...Kimse beni aramadı.(Tek korkum bunca zaman sakladığımız sırrının açığa çıkıp, eşinin ölümünden sonra ondan nefret

etmesiydi.)

Hiçbir insan aşık olduğu için nefreti hak etmez.

Doktoru beni aradı; polisin kendisine gelip sorguladığını ve teşhisinin ağır bir depresyon olduğunu bildirdiğini söyledi. O da dostumdan yana çıkıp asıl depresyon sebebini saklamıştı. Giden maalesef ki geri gelmiyordu ve kalanların acılarını arttırmanın, onun ardından hak etmediği duygular beslemelerinin gereği yoktu. Doktor, bunları bana açıklamadı ama kelime aralarını okumayı onun sayesinde öğrenmişim artık.

Ve bir hayat sayfası daha, giz dolu günleri ile bir daha açılmamak üzere kapandı.

Önceleri pek algılayamadığım ancak birleştirdikçe anlam kazanan rüyalarımda, çok sık onu izliyorum.

Yemyeşil bir ormanda, yüzünde hiç göremediğim huzurlu bir gülümse ile sanki ayakları yere değmiyormuşçasına yürüyor. Eskisi gibi heybetli, yakışıklı ve gerçek hayatta hiç fark edemediğim ama sanırım hep arkasında olan silüet halinde gezinen birileri ile. Durup arkasını dönüyor bir an. Çok uzaklardan ona bakıyorum. Elini yavaşça havaya kaldırıyor; dingin, mutlu, kararlı ve cesur bir ifade ile beni selamlıyor.

Kasırgalarla yüklü o dipsiz ormanın, yakınlarında bir yerlerden geliyordu büyük suların çağıl sesleri.

Sana da selam Can Dostum.

Yakında.....

Burcu Topuz

Dönüş

Direnmenin ötesinde
yılğın vücut kireç misali
bileği baldır olmuş
yeşili hazan/ürkütücü.

her yan tuğla duvar
isli ruhları barındıran mahzen
her derzde bir sevda
bir yığın cinayetti/ karabasan.

bir yerlerde yürüdüm
buz gibi idi çekmeceler
çektim/ki huzur
demek bu yüzden beyaz duvarları var.

gaipten mesajlar
doyumsuzdur erken sevdalar
bölündü üçe Dante
dinleyin / zamanda inecekler var.

yorgun sisli cadde
sessiz ve garip ısıklıklar
yer altı ağlıyor
uyanın/ dönecekler var.

Burcu Topuz

Düşümde bilmem ne kadar bir zaman (Günce)

Hafif meyilli bir yolda, aşağıya doğru yürüsem...
Mevsimlerden bahar olmalı...İlık bir nişan sabahı...
Üzerimde rengi soluk bir salopet...Attığım fırça darbelerinden olsa gerek, gelişigüzel damlamış yağlıboyamın lekeleri...
İçimde beyaz bisiklet yaka bir t-shirt...Boynumda mavi bir fular.
Saçlarım kısacık yine,böyle seviyorum işte.İslak ve dağınık...
Lastik ayakkabılarımın renginde, boynumdan postacı usulü attığım eski kumaş çanta...
İçinde bir kaç frank...Euro ya alışamadım henüz..Hayalime yakıştıramadım nedense...
Fransa da Honfleur kasabasıındayım bugün.
Tüm balkonlarda rengarenk çiçekler..Kimisi aşağıya sarkmış alabildiğine...Kimisi çaddenin yanlarındaki küplerin içinde...
İlerdeki cafe yi yeni açıyor genç bir kadın...
Kim karışır bana...Yalnızım...Canım kahve ve sıcak çörek istiyor.Durup giriyorum içeriye...
Satıcı kadın sormadan küçük tepsiye koyuyor sabah lezzetini...Tepsiyle dışardaki masanın kenarına ilişiyorum..
Kasaba canlanıyor...Herkes yapacağı işin bilinciyle güne başlıyor...Mutlu insanlar istiyorum bugün...Ve herkes gülümsüyor...
Gazeteci çocuk ıslık çalarak geliyor cafeye...Günaydın diyerek gazeteleri ilıstiriyor kapı önündeki gazete bölümüne...
İçerden klasik bir müzik sesi geliyor şimdi kulağıma...evet az önce duymak istediğim müzik şimdi ruhumda gitgide yükselmekte...Ne hoş bir sabah...Ben özgürüm...Ruhum sonunda özgür işte...
Nefis çörekle mis gibi kokan kahvemi bitirdiğimde, tepsiye birkaç frank bırakıp vedalaşıyorum hayalimdeki şirin cafeden...
Dükkanlar açılıyor bir bir..
Kitapçının önündeyim şimdi...Ne zaman aldım bu romanı pek anımsamıyorum ama elimde yürüyorum limana doğru...
Yat limanı burası...Küçük bir liman...Fakat ne kadar düzenli, ne kadar güzel yatlar var görebilseniz keşke...
Birinin içinden bir baba oğul çıkıyor,gülümseyerek...Daha birkaç aylık olsa gerek bu bebek...Babasının kucağında olmanın verdiği güven ve sevgiyle kollarını boynuna dolamış...Babası günaydın diyor ben geçerken...Mutluyum,çünkü onlarda mutlu benim gibi...
Limanın iki yanında küçük şirin lokantalar var...
Honfleur barının yanında bir galeri görüyorum...İçerdeyim şimdi..
Renk cümbüşüne daldım sanırım...Hepsi duvarlarımı süslesin istiyorum..
Çıktığımda arkamdan gelen çocuğun elinde sevdiğim resim,sarılmış,paketlenmiş...Ben aldım...Canım istedi,çok sevdim...
Birkaç frank mı bıraktım? Bilmem,ama o şimdi benim...
Deniz fenerinin yanındayım...Martılar konmuş, etrafında uçuşan dostlarını izliyorlar...Yorgunlar galiba...Canları çekmiyor havalanmayı,konanlar uçmak için hevesli değiller besbelli...Miskinlik yok...Ellerimi birbirine çarpıyorum.Hepsi havada işte...Böyle olmalı hayalim...Hareket olmalı,durmak yok...
Hafif bir rüzgar başlıyor kasabanın sonuna doğru...Üstümde bir beyaz rüzgarlık...Yanımda yoktu az önce...Ama üşüdüğümünden,şimdi giydim...Nereden mi çıktı? Bilmem,umurumda değil...İstedim..Bu benim düşünüm..Ben özgürüm...
Sadece günaydın ya da merhaba demeliyim...Uzun uzadıya sohbet istemem kimseyle...Ne istiyorsam onu yapmalıyım,açlık hissetmemeli,yada kurt gibi yemeliyim...
Bugün bahar olsun istemiştım...Yazdan nefret ederim...Sıcak beni mutsuz edecekse hep baharda kalmalı mevsim...
Dalıp gitmekse isteğim, belki sonbahar olmalı,hazanı severim...

Kurumuş sarı yapraklar işte önümde...
Uyandığımda İlkbahar...Şimdi ise Hazan var...
Akşam olmaya başlıyor...
Dönsem iyi olacak...Balkonumda bir kadeh şarap, biraz peynir,birkaç üzüm tanesi...
Gün batımını düşürmeliyim tuvale...Hafif rüzgarda kendimi
resmetmeliyim...Rüzgarlığımın etekleri uçuşmalı tuvalde...Palete güneşin son rengi
kırmızıyı vurmaliyim..İki fırça darbesi...
O kadar basit olmalı ...
İşte bu...
Ben özgürüm...

Burcu Topuz

Ey Oğul

Ey oğul be
Karam benim yeşil gözlüm
Yaşama sebebim
En kıymetlim

Kınalı kuzum
Git diyemediğim

İnsin tüm melekler olduğun yere
Kuşatsınlar seni kalkanları ile
Değmesin ne dipçik ne de mermi
Senin o naif bedenine

Anan gözü yolunda
Gelirsın belki
Tez zamanda diye
Tuttu nefesini
Sanki dondu be

Soğumasın döşeğin diye
Gittiğinde beri
Yorganına sarılır üfler be

Haydi evlat
Geri dönsene
Koşarak gelsen bi iğeride
'Anam ' diye bi çığır be.....

Burcu Topuz

Femina

Dikenli koyları vardı adaların
Yalnız çakıl taşları
Bir yığın Latin kuşları
Egzotik aşklarında kikirdek kızları vardı

Çıplak bedenleri muzipçe çağırıyordu adamları
ve adamlar zavallı biçare
sahte aşklara sersemce koşuyorlardı

Labirent dehlizleri vardı kumsalların
Bir giren yok oluyor
Hırs ise daha da bir komik oluyordu

İki kelime yetiyordu şeytani
Unutulmuş ruhlar bile 'oh olsun' diyordu
Adamlar hep boşa koşarken
Kadın her daim galip geliyordu.

Kimi zaman yoktun kadın
Var olmanın arkasında gizli
Belki de işine geliyordu
Her biri şehvetin içinde saklanıyordu...

Kılık değiştirmişti aç gözlülük
Nefret kanla oyalanmış
Nenemin yazmasında gördüm
Tarih bin bilmem kaçtan bu yana
Kadın kainata yön veriyor
Erkek ise ardından geliyordu.

Femina: dişi (latince)

Burcu Topuz

İlle de

Tenhalar sundu yürek
"Beceremiyorsan bırak" dedi
Defalarca
"Kapan kendi kaosuna
Bir elin yanağında
Düşün,dur"

İki dirhem bir çekirdek
Eksik olan neydi?

Bedava elektrik dağıttılar
Seni bana çarpmadı
/Kesintisiz aşklar olmalı/

Boşunadır belki bilmem
Karmaşık dalgalarda küreğe isyan
Gördüm
Sen de
Tepesi deliklerdensin
Bir ipten iki cambazız artık
Sevdama düşmeni bekliyorum...

Burcu Topuz

Kader/Keder

çiseliyorken damla damla grileri
ansızın üzerine
lapa lapa kar yağdı

kaç zebani ile savaştı
sundu rengarenk menekşeler
rüşvetin riyasında
sonu belirsiz
bir bilet aldı

bir dörtlük işledi içine
kan damladı ağır ağır
/uzaklarda/ bir kış günü
mantık usulca yerini
sevdaya bıraktı

Burcu Topuz

Karabasan

Çoktu...Belki de hiç yoktu
Manolya altında serin su
Baka kaldığın boş dimağ gölgesi
Sustu..Belki de fazla konuştu

Dündü...Daha yeni gündü
Uçsuzdu bucaksız göz çukurları
Kara alevleri gizlediğinde
Düştü...Aslında oldum olası

Güzdü...Pencereden göğü süzdü
Beyaz yağıyordu, güldü
Kibir ardına süzüldüğünde
Birden içindeki biri öldü...

Daldı..Umut arkasında kaldı
Kil dolu idi ırmak
Çırpınırken kurtuluşa
Ürktü...Yalnızlık korkunç göründü

Sondu...İlki düşündü
Kapanırken gözleri
Semada İlah göründü
Durdu...
Bilinmedik mekana
Usul usul
Yürüdü...

Burcu Topuz

Kelimeler

Boş bir yaprağın üzerine
Kelimeleri akıtmak için
Yettiğince
Bezgin ve yorgundu kalem

Birden bir hamle
Lakin ansızın
Ani gelen bir felç misali
Anladım ki susmaktı niyeti

“Neden bu bıkkınlık?
Dök gayri içini” dedim

Kaydı arasından parmakların
Belli belirsiz bir seda ile
“Nafile” dedi
“Anlatamıyorum”

Üstelemedim

Burcu Topuz

Kimlik

Ben yanlış yerdeyim.
Açılın.
İzin verin geçeyim.

Loştu nafile düşlerim.
Işığın süzmesi dahi yoktu.
Saatlerce ellerime baktım;
kütüklerdeki yaş misali saydım.
Asırlardır dolanıyordum.

Tırnaklarımı ala boyadım.
Haçlı seferlerine karıştım.
Sonra Paris te kirli bir sokaktaydım.
Derken birden Prag da
düşman askeri oldum.
Anadolu da ateş kaktım,
zafer kaktım.

Kadındım.
Sonra adam oldum.
Arayınca kendimi,
gördüm ki önce çocuk oldum.

Vadilerde koştum.
Ağaçlarda kuştum.

Bir aristokratın cebinde iki para,
bir fahişenin yüreğinde
sevda oldum.

İzleri yayıldıkça ruhuma,
uyudukça uyandıkça,
bir yıldızda doğdum.
Gümüş bir tel üstünde
yürüdüm cambazlarla.
Yüce dağlar zirvesi;
Nepal de soru oldum.

Bir zaman hastalandım öldüm,
bir zaman yandım gömüldüm.
Karanlıklardan hep korktum,
bir kara zindanda ömür oldum.

Aslan oldum, kurt oldum.
Bir çobana kaval oldum.

Başak oldum, buğday oldum.
Öğütüldüm
Öğütüldüm
Son ömrüme sığar oldum.

Burcu Topuz

La vita

/Somali li bir kızın
Nasıl umurunda değilse aşk
Ekmek su kadar elzem
Değilsin demek sen/

Bir Afrika gecesinden
Uzanan sönük yıldız
Naif kadın

Kirli bir hastahane odasında
Kıvranırken genç beden
Ve
Arıyorken çareleri,bezgin
Sayısız dualar yükselir arşa
Duy beni nidaları
Umuda yalvarışlar
Gümüş tellerle bağlı
Yükseklere köhne vücutlar

Ücra bir tepede
Bir mabedin duvarlarına
Sürüyor kuru yüzünü
Anlamadığım bir dilden

Haykırışlar kaplarken
Şerinlikler sunuyor azizler
Urperen bedenlere elzem

/Kimilerinin kafasında kavak yelleri
Kimilerinin ise kupkuru kursağı /

Ve dünyanın bir başka köşesinde
Geceye hazırlanan bir kadın
Hangi kıyafetini giyeceğini
Düşünürken
Sarsılır birden

Tenine dokunan naif
Bir ruh
Acı acı gülümseyerek
Uçar pencereden...

La vita: (italyancada) hayat demektir.

Burcu Topuz

Lazım

Ne soğuktur şimdi pencereme aksi vuran deniz
Martılar bile değemiyorlar suya ansızın...

Bir iki gemi süzölüyor önümden izleri boyunca sessiz
Demir yığını misali ruhsuz, zevksiz...

Donsun isterdim suyu, buza dönüşsün
Karşı yakaya yürüsem, kah kayarak, kah düşerek, adım adım...

Bir el uzansa, çekse beni denizin derinlerine, dibine
Korkar mıydım bilmem, belki de denemek lazım...

Beyaz la mavi karışmışken Boğaz da,
Belki de yaşamı iyice bir düşünmek lazım....

Burcu Topuz

Mavi

Gök de Mavi, deniz de.
Yaprağı Maviye boyadım.
Toprağa, sordum seni,
görünce içimdeki o beni,
çaresiz, boynu bükük, o da oldu,Mavi.
Sabah, gözümde sen, Mavi.
Gece,yumduğumda,gene o Mavi.
Maviyi, renklerden ayırdım.
Onu, sonsuzlukta boyadım.
İlelebet yaşamalı diye,
ölümü bile, Mavi ye boyadım.

Burcu Topuz

Nü

Aslında şimdi tam zamanı
Hırçın düşlerin uyandığı
Ay saati

Fütursuz imgeler koyuna
Usul usul dalıveren
Beklenmedik bir dişi
Hınzır gülümseyişlerinde
Saklıyordu
Yeknesak zamanının
En uç noktasını

Bir İspanyol korsanı
Son kaşif
Uzanırken
Tahta döşemeye
Kan ter içinde
Doygun zaferler
Soluyordu
Nü'ler
Ustaların düşlerinde

/Büyülü cümbüş
Ebemkuşağı/

Ve nihayetinde
Turkuvaz bir deniz
Bekliyordu
Billur kristalleri ile

Burcu Topuz

Pompei Sallan!

'İlianus' demiştin soluğun kesilerek, ya sizin ki?
'Aria' basit ve kolay tıpkı soluduğun hava gibi temiz, bir o kadar da yüklü.

Ve tanışıklığımız, Etrüsk sütunlarındaki, sessiz heykellerin,
çözölemeyen dillerinde, yasaklı başlamıştı.....

Clemanthia ah!
Neden diye soruyorum sana
Neden kaderimin eşisin
Ki asırlardır aradığım

Bir taş ustası mıydı senin alnındaki yazgı
yalnızlık korkusu muydu yatağındaki erkek
aşkımı bil anla ki
terket bir tanrı vücudundaki kusursuzluğumu

Ki...
Gökler seninle hep celeste
Masmavi sunuyorum İlianus sana
al renkli şehvet bahçelerimden geç

Ruhumu satmadım iblise henüz
ortada koşuşturan küçükler benim yabancım
oysa
tadabilseydin susamış şarabımdan bir yudum
süslerdim aşkım için küçük başları alabildiğine

Bir yıldız altında
zamanı geri al dedim ulu karanlığa
yüce aydın salladığında atriumu
korkum anlıktı gülebildim
hepsi yitsin
sen kalacaksan bana
kızgın yakar küreler akabilir bağrıma

Gel artık İlianus
ruhumdaki iblis çıkmadan

Gel artık İlianus
kaderine
kendiliğinden gel

(celeste/italyancada/: sema ile ilgili, semavi, göksel, gri- mavi anlamındadır)

Burcu Topuz

SADE/ce Ask

Şizi gördüm dün
İçinizde turkuvaz bir deniz
Ayaklarınızda sonbahar vardı
Biraz da aceleniz

Fark etmediniz beni
Oysa uçsuz bucaksız
Bahar yüklü idi içim
Yazık göremediniz

Nasıl çabaladım aslında
Hani yanı başınızda biri vardı
Serdiğiniz sarı yaprakları
Sinesinde toplayan

Ve ardınızdan öylece
Hafif sarhoş
Buğulu gözlerle
Boşluğa bakan

Burcu Topuz

Saflığım

dalıp giden yeşillerinde yakaladığım hüznü
kurgu bilim dondurarak ayıkladım
lazerden bir cımbızla
/ne yakışıyordu oysa/

ancak büyük bir hata idi operasyon
yüz derece miyop oldun birden

Burcu Topuz

Siz koyun adını

Tozlu sokaklarından geçerken
Masalsı bir ehrin
Bilemedim
Her adımında duyacağımı
Kör iniltilerini
Silik ayak izlerinin...

Burcu Topuz

Sol Yanıma

Seksen senesiydi seni bildiğimde
Dile kolay otuzsekiz sene

Şana sormak gerek canımın içi
İnanmıyorsun bak simandan belli

60.yıl gelmiş bugün kapına
Şaşkın ürkek durur biraz da

Misafir eylesen onu da içeriye
Yudumlasan her anını sevgiyle

Acısı da olur ancak tatlısı da
Akar çokça vakit yaşandıkça
Savrulur vura vura duvarlara

Ancak sen güçlenerek daima
Çelik ten bir Topuz misali
Hep ereceksin Muradına
Gel imdi sokuluver sol yanıma

1 Mayıs 2018

Burcu Topuz

Sorgu

/ Ne kadar acımasız yıllar mı demeli?
Yoksa, ben hiç yaşamadım mı?
Soluksuz yaşamak,
Bir nefeste içebilmek hayatı
Neden hiç başaramadım? /

Beyaz günler olmalıydı
Güneş, kırmızısını ben istediğimde yaymalıydı
Sular çekilmeli,ay geceye düşmeliydi

Sessizlik olmalıydı
Yada, birden bir gürültü kopmalıydı
Çınlamalıydı sesim gök kubbede
Geçen zamana itiraz edercesine
„Benden bu kadar...Şimdi yaşıyorum Ben i..”

Hayatımız
Uzun ama anlamsız mı
Kısa ama soluksuz mu

Kendi hayatımızın süresine
Karar verme yetisine
Yazık..Sahip değiliz..Yeniğiz hep kadere...

Artık biz
Bir gün, çözeceğiz,o kahrolası kördüğümü
Sorgulamadan,sualsiz
Kimliksiz kimliklere bürüneceğiz
Kaldırdığımızda şimdi bize ait olmayan başı
Aynada ki aksimize bakacağız
Bu, kim di ki?

Biz,biz olduğumuzu er geç anlayacağız
Yaşamaya yazık ki
Yeni başlayacağız.....

Burcu Topuz

Soulmate-Dejavu

Bazı anlar vardır son nefese kadar yaşatan insanı.

Acılar vardır yakarken gülümseten.
Çekip giderken, sen ben gibi
her hangi bir şekilde ızdıraplı
ya da uykuda ansızın,
götürdüğün yanında
bir daha ki nefese kadar, bir er
ya da hatunun sıcaklığıdır

İşte bu yüzden deja-vu dır hayat.
Ruhunun en ücra köşelerine gizlenmiş,
kim bilir kimin dile gelemeyen
çarpıntılaridir yaşamın.

Ve durmak bilmeyen arayışların
aslında bir türlü anlam veremediğin
yitip gitmiş bir beden
çaresizlik saldırılarıdır.

Ben yanılırken kaderim sanıp
ve bulduğumu sanarken
ruhumun derinliğindekini, sen
belki de kaçınıcı seyahatindesindir
isyankar yürüyüşlerinin.

Bir manide tökezlerken
eğer nefret bürüyorsa içimi,
anlarım ki nafile ve yanlış sapaklardan
geçen ömrüm
henüz bulamamıştır seni.

Neredesin?
Vaktim daralıyor.
Göster kendini.

/soulmate=ruhikizi
dejavu=önceden yaşanmış/

Burcu Topuz

Şehve/T/uzak

Loş sofaların bekçileriydi
Kara cüppeler giymiş
Şeytani oyunların elebaşları

Mai bir denizde yıkanıyordu
Pul pul günahlar
Arınmıyordu
Arınamıyordu

İkaz ediyordu
Tanrıların tanrısı
Kasırgalar iniyordu
İlahi zirveden

Olimpos'a sızmış
Çılgın bir cin
Onlarca kolla sarıyordu
Son bakireyi

Kapatın kapıları örtün
Mıhlayın pencereleri

Acılar gördüm ben
Ve dahi ne gözyaşları

Burcu Topuz

Şeytana gülümseme

Kaç gece solgun titrek ay ışığına kapandı gözlerimiz
Ne sergüzeştler yaşanır, ne olmadık hayaller kurulur bahtımıza
Kırmızı, kara renkleri, zorla sokmak isterler ruhumuza
Şeytani bıçak duygulardan ibarettir, biliriz alemi

Kördür kimi zaman insanlar, vakit geçirmekteler sonsuzluğa asılarak,
Kartal pençesiyle yapışmak kötüye, şeytana tapmak
İlahi anlamları fırlatıp, okyanuslara salmak gibi
Ve asla bulamamak, inkardan yana pis sırtışlara sarılmak

Burcu Topuz

Tempus Fugit Irreparabile

Manik halleri vardı
önceleri
paranoyak düşleri

ılık bir bahar sabahında
kasırgalar istiyordu

yüzü mehtaba açılrsa
yağmurlar indiriyordu

ve bir gece
bir ak bilge
düşünde

'duru yapraklarını ayır
geçen zamanın
bir nota seç bilinmedik
ardından
sükut yükle sevdana
sonra
derin bir soluk
bırak usulca
en uzak doruğa
tasalanma
ulaşır bir çok nefes
karıştıkça semaya
bil ki
aradaki ruhlar
aç bekler

ve
şimdi
artık salıver
yorgun iniltileri
sevdalar değil
iç parçalayan
bak hunharca
sırttan bıçaklayan

yüzleş
naif bir vücutla
ne kadar asılsakta
nafile direnişler
çığlıklarla merhaba
lakin terk ederken
daima
usulcadır veda

ömürdür adı
manik belki de
çoğu zaman
paranoyak

bir musiki eşliğinde
hoayatça
geçer
geçer
geçer'

Tempus fugit irreparabile:
Latin atasözü.
/Zaman,tamiri mümkün olmayacak şekilde kaçıyor/

Burcu Topuz

Tuvaldeki Buğu

Bir dilim seç yaşanmışlıklarından...

Yek, yüklü, azgın
Bir siyah yelenin dört nala koştuğu
Bir burun farkıyla, doyumsuz
Adrenalin dolu lali yudumladığı anı

Bir gece seç kendine
Mühürlü iki bedendin tuvalde
Kırmızıları oluk oluk akan, kor
Alazlar içinde uzanan iki n, arzuları
şaha kaldırdığında yanık kırağı, klasik
Bir eser ezgisi, bilmem kaçıncı senfoni
Yreklerinde si bemol
Belli belirsiz derinlerinde
Duyarak dal, gözleri mil
Bir büyük usta saklanır

Es/me Beethoven

İki göğüs arası bir ağrı
Ilık bir billur akarken, aheste
Sızdı aykırı yukarı
Beyinlerin dikenli kıvrımlarına
Damgaladı adını, mümkünü yok
Kronik hastalık ne are, sızlıyor
A. M. O. R. E.

Desem ki
Szlsen usulca allar arasına
Seçilmiş tuvalde ki
Dilimlediğin zamana
Azad etsen ruhunu, yatıversen
izinin seni çağıran solgun
kr siluetine

Yoğun tereddüt sonrası
Son bir hamle

N lerin nefesi
Tuvalde belirgin buğu
Dirildiğindendir duyumsadığın

şimdi
şimsıkı sarıl, yek yüklü azgın
İnkâr ettiğin, o eskidiğini sandığın
Zamandır aslında bütün yaşamın

Burcu Topuz

ve artık Son-bahar / dı.

Bir sarı dokundurdum
Öylesine manasız
Durmadı, aktı bir yol bulup
Üstüğü yapıştı sehpa
İsteksizdi silmeye besbelli
Bekledim...

Beynimde bin bir resim
Yapmak istediğim bu değil
Anlamı olmalı mı her şeyin
Bıraktım, sakince
Direnmedim...

Yavaş yavaş açıldı
Kenarlarından zikzaklar yaptı
Doğaya aykırı yukarı dahi aktı
Ne garip "bir yaprak"
Derken hüznle kaplandı

Anladım
Yaşam

...artık Son-Bahar / dı...

Burcu Topuz

Yaşayan Ölü

Kocaman siyah bir hiç

Öyle kara ki
İzi kor
Dili yitik
Boşluğa göz kırpar gibi
Silik bitik
Köz olmuş yüreği
Yosun kirli
Bilinçsizce savrulur durur
Anlamaz meşk ne
Aşk ne ki
Ölüm aslında çoktan içinde
Kefene sarılı bedeni

Vah garip
Yaşarken ölü

Burcu Topuz

Yoktu gerçekte kadın

Yoktu gerçekte kadın
Onca sarı hazan arasında
Yel belli yerden esiyordu
Bir tek o kuru yapraktı serseri mayın

Hortum muydu yoksa
Okyanus diyarlardan gelmiş
Hepsi bir yana savrulurken
Bir tek o şaşkın
O yüksek
Bir tek o alçak

Yoktu gerçekte kadın
Sadece yelin sesi fısıldıyordu
/tamam çıkma/
Belki de evrenden saklanıyordu

Kaçıncı sevda öyküsü
Semalarda asılı kalan
Fi tarihinden kara leke
Soluk bir ebem kuşağı

Kim bilir belki de
Kavak yelleri esiyor
Kuşların uğrak yeri
Hüzün manzaralarında

“Döndürme başımı
Nafile
Şair dahi yoruldu”

Burcu Topuz

Yolcu

Kırık dökük eski bir çini sobanın
Halen dökülmekte iken
Soluk renkleri kabuk kabuk
Elini yakan kestaneleri özlersin
Ve
İnatla maviye boyamazsın
Eskimiş çehresini

Yoksa farklı
mazoşist bir tat mı veriyor
Zamanın akışı

Geçmiş kokan sofanın
Duvarlarına sinmiş
Çocukluğunun
Mutlu tebessümlerine
Hasret

Göz kenarlarında
Onlarca kaz ayakları
Oluşurken günbegün
Artık sayamadığın aklar
Düşüverir saçlarına

Bugün doğan bir bebeğin
Zamanda
Aynı hatta gideceğini
Bilmek kadar
Acı aslında
Ömür dediğimiz
Ekşi hattın lezzeti

Her sabahın taze kokusunda
Açığında mahmur gözlerini
Bir başka tana uyanmak için
Umutla beklersin zamanın geçmesini

Ve unutma
Saadet dolu anlar
Kadardır
Acı hatıraların da süresi

Burcu Topuz

Yorgun Hülyalarımın Kahraman savaşıydın sen (Günce)

Sadece görmek istemem yeterdi seni,uykuyla barışık olduğum gecelerde. Saatler belki günler boyu sürmeli idi bu derin dinlenmeler. Her yaşadığımda seni, ertesi gün bir depo vitamin almış kadar enerjik,neşeli ve güzel uyanırdım tek kişilik vefalı yatağımdan. Neden bu kadar vefalı çıktığı, sorgulamaktan hep korktum. Soluksuz izlenen bir film, her hafta merakla beklenen bir dizi; ama asla bir soap opera değildin. Kimi zaman dingin müziğine kaptırıp çoğu kez başa sarardım sahnelerimizi.

Bilirim zordur her defasında aynı mekanı görmek. Hiç bilemedim nasıl beceriyorduk, aynı zamanda, aynı yerde,aynı yürekte nasıl soluyorduk?

İlk kıpırtılarında sabahın,gecenin derin hazlarını taşıyarak gözlerimi aralıyor, lakin yeniden dalmak için, senden kalma bir enstantaneyi düşünüyor, ısrarla içine girmeye çalışıyordum. Yetmiyordu zamanlarım. Günler kısa, geceler 48 saat olmalıydı. Seni, belki de çoğu kimsenin sevmediği karanlıklarda seviyor, gecelerin sır dolu anlarına yakıştırıyordum. Zaten hep karanlığı sevdim ben.

Yaşadığımız anları oya gibi süsleyen mekanlara da aşık olmuştum. Aşk, doğru, iki kişiliktir, fakat aşkı anlamı gibi süslemek,çevrenin güzellikleri ile beslemek ve her gün yeniden doğumunu seyretmek, tutkuyu binlerce kez çarpmak demektir.

Ben senin, en çok üstünde boya lekeleri olan blue jeaninle, pencere kenarında her defasında yarattığın renk cümbüşüne vuruldum. Uzaktan sessizce izlerdim seni. Yüzünde hayattan aldığın büyük keyfi yakalar, gözlerindeki ışıltının tuvale yansımaları seyre daldım. Bazen kendinle baş başa kalmak istediğini hisseder, usulca çıkmaya çalışırken odadan, uzanıp elimi tutar ve kanepeye oturmam için başıyla işaret ederdi. Yalnızlığı da ama varlığımı daha çok severdin.

Saatlerce hikayeler anlatır,kimi zaman kahkahalarla güler, kimi zaman kim bilir nerelere dalar, öylece susarak izlerdik birbirimizi. Ne çok sevmiştim meğer ben seni.

Yorgun gecelerimin kahraman savaşıydın sen. Efsaneleri anlatmana, anlatırken yaşatmana bayılırdım. Bir gece Paris olurdu karşımda, bir gece Agamemnon. Kötü iken bile severdim seni. Çılgınlıktı benimkisi.

Kırmızı şaraptı tek içkimiz. Öylesine yudumlamazdık kadehleri. Lezzetin verdiği hazda boğulur, Diyarbakır, Erzurum derken birden Montepulciano ya da Bordeaux da bulurduk kendimizi.Ne çok gezdik seninle diyar diyar.

Soğuk kış gecelerinde battaniyemizin altında birbirimize sokulup nostaljik filmleri tekrar tekrar izler; Sibiryaya da Dr.chivago, Lara olur; ya da rüzgar gibi geçerdi kuzey güney savaşlarından aşkımız.

Hiç kırmadık birbirimizi. Sevgiden kıyamıyorduk birbirimize. Hiç mi acımıyordu canımız? Acıyordu elbette, fakat zaman çok değerli idi ve aslolan hep gülümseyerek anacağımız anlarımızdı.Mantıklıydık, akıllıydık aşıkken dahi.

Ne muziplikler yapar, nasıl eğlenirdik seninle.Ve ne çok zaman oldu birbirimizin olalı.Aşk bilimsizce yaşayanların tutkularının söneceğini anlatır dururdun bana hep.

Gündüzleri yaşamda sensiz olduğum zamanlarda ki korkularımı, gecelerimde seninleyken hiç hissetmedim ben. Sana sokulmak, kolların arasına sığınmak hiç zayıflık gelmezdi bana. Sen benim kahramanım, usta savaşçım, yegane erkeğimdin. Sen hiçbir kötülüğün bana ulaşmasına izin vermeyecek kadar güçlü idin. Çoğu kez bu yaşamı bırakır, diğer mekanda birbirimizi bulacağımızı konuşur, el ele yeniden ve bu kez birlikte doğacağımıza dair sözler verirdik birbirimize.

Aptallık derecesinde anlar katardım birlikteliğimize.. Ki senin yanlışları düzeltmedeki sabit fikirlerin tek tek ve tekrar tekrar dilinden dökülünceye kadar. Ciddi ve adam gibi konuşmalarını öyle büyük bir sevgi ile dinler, bana verdiğin derslerden (ki hep bilirdim zaten) senin aldığın tadı gördükçe tatlanırdı yüreğim.

Ve sonra sabah olurdu yeniden..
Yeniden başlardı sensizlikler...
Bir robot edası ile geçen mutsuz saatlerim başlardı.
Bilirdim, sende zamanı öldürmek için yaşıydın benim gibi gün ışığını.

Mutsuzluklarımızla da mutluyduk biz.
O yakın uzaklıkları severdik.
Acı içinde hazzı daima yakaladık.

Vefalı yatağımın, yorgun hülyalarımın kahraman savaşçısıydın sen.

Carpe idin sen, ben Diem.

Burcu Topuz

Yüzümde gülücükler (Günce)

Yaz geldi,yaşasın! ! !

Uyandım...

4 dilim kızarmış ekmek...bakmayın öyle, az bu az....İkisinin üstü nefis ev yapımı reçel, masada çeşit çeşit peynirler, koca bir bardak taze sıkılmış portakal suyu, çay ya da kahve...Öyle sakarın makarın işim olmaz, hem kanserojenmiş onlar, ya....Kalori mi? Ayol, bunlar zararsız..Zararsız ve lezzetsiz besinlerde, kalori asla olmaz...

Öğlen...Halis zeytinyağlı limonlu koca bir tabak salata...Sonracığıma söyleyeyim 2 bardak buz gibi beyaz şarap ve nefis bir ızgara levrek yanında bütün kızarmış maydanozlu taze patatesler...E balıkla mutlaka bir tatlı olmalı; küçük bir güveçte hazırlanmış şokola sufle rica edeyim ben..."Tatlı balığı ateşler" der de babam...İnanın,sadece o yüzden...

Akşamüstü, mide asla öyle 2 kırıkarak gibi banal şeylerle doldurulmaz,üzülür sonra...2 bardak tavşan kanı çay ve yanında bir dilim cheesecake ve biraz da tuzlu bir şeyler...Kalori mi? Ne alaka! Bunlar zararsız, zevksiz ve lezzetsiz, kalori malori olmaz! En güzel zamanı yaklaşıyor günün işte! Saat 19.00... Güneş batmak üzere, gökyüzü kızarmış hafif...Aperatif zamanı...Boğaza karşı soy birkaç salatalık, biraz kuruyemiş zevke göre değişir..Ve alkol zamanı...Buz gibi bir şişe şarap mı desem yoksa aslanımın sütü Tekirdağ mı alsam bilemedim...

Gece başlıyor ve nedense tüm bu lezzetsiz pis şeylerden sonra akşam yemeğini tokmuş gibi geciktiriyorum...Ne yedim ki oysa...2 parça ıvır kıvrır...Peh, böyle giderse,iğne ipliğe döneceğim...Derhal yarın vitamine başlayayım ben en iyisi...İştah da yok, yaz sıcaklarından olmalı!

Akşam hafif yemeli...Sonra "gece rüyanda karabasan görürsün" derdi de anneannem...Evet evet haklı...Ben bir kayseri mantısı alıyım üstü bol acı yağlı, şöyle sarımsak soslu...Mantı dan bir iki saat sonra insan acıkır derler, o yüzden de üstüne patlıcan kızartma yemeli, hazır yoğurda da bulanmışken...

Meyve mi? E herhalde yani...Yaz olduğu için,sevdiğimden değil aslında, bir şeftali, bir iki dilim karpuz...E vallahi doydum, ısrar etmeyin lütfen...

Kahveyi kafeinsiz rica edeyim...Uykumu kaçırıyor da, öyle anlamlı bakmayın..Vallahi kahve kaçırıyor, yemekler değil...

Yatarken mutluluk hormonu almalı, aman sakın unutmayın...Serotonin deposu bir parça çikolata...E sonuçta hormon, ilaç yani, zararı tabii ki yok...

Mutlu oldum bugün gene işte... Bir dakika aynada bir kendime bakayım..

Harikayım valla!

Yüzüm de gülücükler...

Aynalar isyanlarda imiş; aman bana ne!

04.07.2003

Burcu Topuz